

Sygn. akt I PSK 14/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa L. K.

przeciwko Bankowi Spółce Akcyjnej

w W.

o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 8 września 2022 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy

i Ubezpieczeń Spółecznych w Katowicach

z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt XI Pa 152/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych wyrokiem z 15 września 2021 r., XI Pa 152/21, oddalił apelację powódki L. K. od wyroku Sądu Rejonowego Katowice - Zachód w Katowicach z 26 marca 2021 r., VII P 680/18, oddalającego powództwo skierowane przeciwko Bankowi S.A. w W. o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu, oraz orzekł o kosztach postępowania.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części oddalającej powództwo oraz w części obciążającej powódkę kosztami procesu. Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, wobec

„rażącego naruszenia przez sąd drugiej instancji zasady apelacji pełnej wynikającej z przepisu art. 378 § 1 k.p.c., poprzez oczywiście błędne przyjęcie, że sąd drugiej instancji jest związany apelacyjnymi zarzutami naruszenia prawa materialnego, co doprowadziło sąd do wniosku, że nieustosunkowanie się przez powódkę do oceny prawnej roszczeń dokonanej przez sąd pierwszej instancji czyni apelację z istoty rzeczy bezzasadną a brak zarzutów naruszenia prawa materialnego świadczy o akceptacji zaskarżonego wyroku, i w konsekwencji do wydania oczywiście nieprawidłowego wyroku wobec braku realizacji obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji i w konsekwencji nie wyeliminowania błędów prawnych sądu pierwszej instancji”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to

dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu. W polemicznym uzasadnieniu tego wniosku brak jest bowiem jakichkolwiek argumentów dla poparcia tezy o tak rozumianej oczywistej zasadności skargi. Przede wszystkim wskazać należy, że podstawy kasacyjne stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zastępują zatem podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Reżim odrębności podstaw kasacyjnych i podstaw przedsądu odnosi się również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidualny interes skarżącego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie (odrębnie od zarzutów podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. O podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

decyduje wszak dopiero oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Brak jest tego we wniosku. Innymi słowy zarzuty procesowe, bez powiązania z prawem materialnym, nie składają się na oczywistą zasadność skargi, gdy rozstrzygnięcie w sprawie zależy od prawa materialnego. Taka zależność wynika z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Znaczenie ma dopiero naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Jak wskazano o wyniku sprawy decyduje prawo materialne. Skoro taką miarą ocenia się zarzuty procesowe podstawy kasacyjnej, to tym bardziej jest wymagana w odniesieniu do zarzutów procesowych podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto zarzuty procesowe są bardzo ogólne. W przypadku zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. wymaga się wskazania (skonkretyzowania nawet *in extenso*) zarzutu apelacji, który nie został rozpoznany przez sąd drugiej instancji i wykazania, że to zaniechanie miało wpływ na wynik sprawy. Zarzuty wniosku są w tym zakresie zbyt ogólne.

Wobec niewykazania istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 102 k.p.c. ze względów natury społecznej.

[as]